

קנאה

זוהי הפעם השניה שזיוה אזולאי מופיעה מעל דפי "העולם הזה". בפעם הראשונה היה זה לפני שנתיים, אחרי שנפלה קרבן להתקפת אמוק של מאהבה המושלך אלברט קדושים. אז זעקה את פחדה: "הצילו אותי מנקמת הקנאי!" אזעקתה היתה לשוא. השבוע מי ספרת זיוה את המשך-סיפורה - סיפוריזוועות אשר עלול להביא בהתפתחותו למעשה רצח.

מאת זיוה אזולאי

ני פונה אל כל מי שיכול לעזור לי עדיין בארץ הזו: הצילו את נפשי ממות בטוחה. לא אוכל לחיות יותר בארץ הזאת. יש בה מקום רק לאחד משנינו: או אני או אלברט קדושים. אחד משנינו מוכרח לעזוב אותה. אלברט הבטיח לי כי ברגע שישתחרר מהכלא, ולא חשוב אחרי כמה שנים, הוא יחסל אותי. אני בטוחה שהוא יגשים את איומו, כשם שהגשים כלפי את כל איומי הקודמים. רק אלהים יודע מה מצאתי בגבר האלים הזה, שהלכתי אחריו לאן שצוה עלי גם אחרי שהשפיל אותי עד עפר. היום אני כבר יודעת מה היה זה שהפניתי את זרועותי החסונות של אלברט. מאז עלותי ארצה במסגרת עלית הנוער מקולנועה חיפשתי מעט חמימות והבנה, אבל תשע השנים שאני נמצאת בארץ היו עבורי שנות אכזבה, יאוש ורדיפות בלתי-פוסקות.

רק זמן קצר שהיתי במסגרת עלית הנוער במחנה בנתניה. משם הלכתי לקיבוץ בנגב, שאינני זוכרת את שמו. היה לי לא-רע, אבל אחי המבוגר ממני, הגר בתל-אביב, בא יום אחד ולקח אותי אליו העירה. למדתי את מקצוע ספרות-הגנים וקיבלתי עבודה בסגן לוי ברחוב אלנבי. הייתי כבר מרצה בסביבה החדשה, כשמשכיבי נשים זוהרות ועשירות. אבל אחרי זמן מה, כשהכחתי התחתן, הרגשתי שנוכחותי מפריעה לזוג הצעיר להתבודד. החלטתי לעזוב את דירתם. קיבלתי מכתב-המלצה מהסוכנות ונכנסתי לקיבוץ מעייני-צבי.

חשתי שבקיבוץ אוכל להיות עצמאית ולעשות ככל העולה על רוחי. אבל שוב טעיתי. הבנתי מהר מאד, שלא אוכל לעשות שום דבר חשוב מבלי לשאול את יתר החברים. מלבד זאת היה די משעמם שם. אחרי שהייתי חצי-שנה בקיבוץ, שיכנעה אותי ודודתי מחרה שאבוא לגור אצלה. הדודה הזאת הכניסה לי לראשונה בראש את רעיון הגישושים. שבוע אחרי שבאתי לגור אצלה התקיים שם נשף, בו הכרתי בחור צעיר שבמצרים היה זמר ואילו עתה גר בפרעם ועבד כפועל בבית-החרושת לטכסטיל אה. משפחת הדודה בלבלה לי את המוח, אמרה שכדאי לי מאד להסכים להצעת הגישושים שלו, כי הוא בדיוק הגבר עבורי. אני עצמי חשבתי אחרת. לא היה לי כל רצון להינשא בגיל 16, אבל לא יכולתי לסרב לדודתי ולהמשיך לגור בביתה. עובתי את ביתה, התביישתי לחזור למעיין-צבי והלכתי במקום גם לרמת-דוד. אבל לא עבר זמן רב ואותו בחור הופיע גם בקיבוץ. ודודתי נתנה לו את הכתובת והוא היה בא לעיתים קרובות ומביא לי מתנות.

*** התינוק הראשון מת

פ עם אמר לי: "למה לך להישאר כאן בקיבוץ? אני יודע שאת אוהבת חיים טובים, שאותם לא תוכלי להשיג פה. בואי אתי, נתחנן ותחיי חיים כרצונך." אני מעולם לא חשבתי להשאר תמיד בקיבוץ וזו נראתה לי בכל זאת הזדמנות להתחיל בפרק-חיים חדש. הסכמתי להינשא לו ודודתי, שהתמיסה בינתיים, דאגה לכל צרכיני. המכשול היחידי היה להשיג את הסכמתו של אחי מתל-אביב לגישושים. ואמנם, מששמעתי את החדשות, התרגז מאד ובשום פנים לא רצה להסכים. "את תקלקלי לגמרי את חייך!" אמר לי. "חוזי לקיבוץ במקום אל הדודה, סיימי את השרות בצבא ורק אז תסדרי לך את חייך."

כאן עשיתי את אחת המטעויות הרבות בחיי: לא שמעתי בקול. במקום לחזור לקיבוץ שבתי אל בית דודתי. כששמעה הדודה את כל הסיפור טענה שאחי אינו מבין מה שהוא מדבר, וכי דחקא בקיבוץ אתקלקל. אחרי חודש נישאתי, מבלי שהכרתי היטב את הגבר שהפך בעלי. גרנו במעברת שפרעם. אחרי זמן קצר ילדתי ילד. אני עצמי הייתי עדיין ילדה ולא ידעתי איך לטפל בו. כשהיה בן שלושה חדשים, לקה בדלקת-ריאות ומת.

עברנו למעברת תלפיות, לגור יחד עם הורי בעלי. לאט-לאט הבחנתי בסעות הגדולה שעשיתי כשהסכמתי להינשא לו. לא היתה טיפה של הבנה בנינו. במשך שנה לא הסכים לתת לי גט, אבל לבסוף התגרשנו. סמרתית את ילדנו השני, שהיה כבר בן תשעה חדשים, לטיפולה של משפחה אחת וגרתי בודדה בצריף נוסף שנתנה לי הסוכנות במעברה - עד שהכרתי אחרי כמה חדשים את אלברט קדושים, מבוגר ממני ב-13 שנה.

*** אלברט: מאהבה לאכזבה

חידה ביקש פרטים עלי. הטון של דיבורו היה כזה שקשה מאד לסרב לו - בכל אופן, לאדם שכוחו הפיסי חלש משלו. סיפורתי לו הכל על חיי וכשסיימתי החל

שנאה

אלברט המשיך לרוץ אחרי יוסף, עד שהגיעו לשער שם עזב אותו אלברט וחזר לצריף שלנו. נגשתי לסגור את הדלת ובדיוק באותו רגע ראיתי את אלברט מתקרב אל הצריף. מיהרתי להתחבא מתחת למיטה. אלברט שבר את הדלת, נכנס לחדר ומצא אותי רועדת מפחד. הוא סחב אותי מתחת למיטה, התחיל להכות אותי בגרון ביד, ברגל ובצידי הגוף. הזדקפתי על הרגל הבריאה, וחיבקתי אותו. "תעשה לי כל מה שאתה רוצה", אמרתי לו, "רק אל תהרוג אותי. אתה יודע שאני אוהבת אותך!"

מן הכרא למושב

לברט לא נרגע. "אני מוכרח לחתוך אותך לגזרים", אמר לי. בכיתי והזכרתי לו שיש לי ילד. הוא ראה את הדם ונרגע קצת. ביקשתי ממנו שיקח אותי לקופת חולים. אלברט העמיס אותי על כתפיו, לקח אותי לשדה הפתוח והשאיר אותי שם. שוב בכיתי והתחננתי בפניו שיביא לי רופא, אבל אלברט אמר שיחכה עד הבוקר ויקח אותי עד לגבול. שם יעצרו אותנו הערבים ואני אמות בידיהם. אף על פי שהייתי פצועה ושותתת דם לא ריחם עלי אלברט, הכריח אותי להתמסר לו, והתעלל בי כל אותו הלילה.

בינתיים הגיע יוסף למשטרה, שחיפשה אותנו בכל הסביבה עם זרקורים. לפנות בוקר עברו השוטרים ליד המקום בו שכננו כל הלילה; צעקתי נורא. אלברט עצמו יצא לקראתם, הסביר לשוטרים כי עשה מה שעשה רק כדי להפחיד אותי. הוא נעצר ואני נלקחתי למרפאה. החזירו אותי לצריף של יוסף אחרי הבריאה. הייתי אהו שם עד שהבראתי. גם יוסף וגם אני הסכמנו ששוב יותר יהיה אם נפרד. חזרתי לירושלים. אלברט קיבל חצי-שנה מאסר וחצי-שנה על תנאי, הבטיח כי ברגע שישתחרר יביא את שני הראשים התחוכים של יוסף ושלי למשטרה. לעבוד לא יכולתי, בגלל הפציעה. החלטתי לחזור לא הורי לחוץ-לארץ.

פניתי למוסד לעזרה סוציאלית וביקשתי את עזרתם. הם הסכימו לעזור לי, אחרי שאקבל אישור מחוץ-לארץ כי ידאגו לי שם. האישור נשתייה ובינתיים התקרב מועד שחרורו של אלברט. אחיו בא לחפש אותי בעיר, סיפר שאלברט אומר שאני חייבת לחזור אליו. הוא גם שלח אלי עשרות אנשים מבית-הסוהר, עם מכתבים בסגנון אחיד-כמעט: עלי לחזור אליו, אין דרך אחרת.

לבסוף חשבתי שאולי כדאי באמת לנסות לחזור אליו. הייתי זמן מה בקיבוץ בית-אורו, אולם הוא ביקר אצלי מיד כשהשתחרר, איים עלי ותבע ממני לחזור אליו. כשלא מיהרתי להישמע לו, הוא לקח את הילד שלי מבית המשפחה ששם גר בירושלים. כששמעתי על כך באתי אליו למושב. לא עבר זמן רב עד שנוכחתי ששוב עשיתי טעות שחללה לי ביוקר. נוכחתי שהאיש הזה לא יהיה בן-אדם לעולם. עשה לי צרות בלי סיבה, העביד אותי בפרך ועוד לא התבייש להודות בפני על כוונתו, כשהכריח אותי לחזור אליו. פעם, כששאלתי אותו "למה אתה כליכך אכזרי אלי?" ענה בארסיות: "החזרתי אותך אלי לא בגלל זה שאני אוהב אותך, אלא בגלל זה שאני רוצה להתנקם בך על שהלכת עם יוסף ברדה. מה יש, אני לא גבר?" חדשים סבלתי ממנו ומאחיו. אלברט אמר שמאחר

מן הגרון לאהבה

את חפשיה לעזוב אותו מתי שתדע, אמרו לי "השוטרים. החלטתי לעשות כעצמם. ההזדמנות לא אחרה לבוא. באתה מעברה התגורר בחור אלגריי שקט, בשם יוסף ברדה (28). הוא היה שונה לגמרי מכל הבחורים שהכרתי. "חבל שהכרת את קדושים לפני שהכרת אותי", היה אומר לי תמיד. "לו הייתה לי בחורה שהיתה רוצה לעזוב אותי, לא הייתי מכריח אותה להשאר." בשיחות הקצרות שניהלנו גילינו הבנה מלאה בינינו. החלטתי להפטר מאלברט בהקדם האפשרי.

בינתיים ראה סמל משטרה אחד, חבר של אלברט, שאני מסתובבת עם יוסף והודיע לי על כך במקום עבודתי. בינתיים עברתי לגור אצל יוסף והחלטנו להתחתן בהקדם. פתאום נכנס ערב אחד אלברט לצריף שלנו, מזוין ברובה שהיה לו לצרכי שמירה, איים על יוסף ותבע שיניח לי לחזור אליו. אמרתי לאלברט שהמשטרה מבקשת אותו בקשר לאיזה ענין ושיבוא אתי לשם. הוא הסכים והלך אתנו למשטרה, שם הגשתי נגדו תלונה על האיום. אלברט הוכנס ל-48 שעות לכלא ולנו היתה שבת מנוחה.

רק יצא מבית-הסוהר בא אלינו שוב. "את מוכרחה לבוא אתי בטוב או ברע?" איים עלי. ברדה ניסה לשכנע אותנו בטוב, אבל לא הצליח. שוב התלוננו במשטרה. אלברט הוזמן לשם, הבטיח לא להטריד אותי יותר. אחרי שבוע פגש אותנו ברחוב, איחל לי וליוסף מול טוב, כי שמע שהחלטנו להתחתן באותו שבוע. אבל השבוע לא עבר בשלום. זה היה בשעות הערב; יוסף ואני חזרנו מהקולנוע. כשהיינו בחדר שמענו פתאום צעדים בחוץ. יוסף יצא וראה את אלברט. וזה שאל: "ברדה?" יוסף ענה: "כן." באתה שניה הניף עלי אלברט גרון, שהיה מכוון אל ראשו. יוסף זינק הצידה והמכה ניתחת רק על זרועו. יוסף, שראה את מבט הרצח בעיניו של אלברט, ברח מהמקום, צעק אלי תוך כדי ריצה: "זיוה, תברחי, תברחי!"

הפסי חלש משלו. סיפורתי לו הכל על חיי וכשסיימתי החל



לפני הגילוח

נראית זיוה עם חברה יוסף ברדה, בבאר-שבע. הם צולו מן אחרי התנפלות-הקנאה של אלברט עליהם, מזוין בגרון.